



Arrest

nr. 135 703 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in X, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en Berber te zijn. Uw vader was al eens gehuwd geweest en uit dit huwelijk hebt u een halfbroer M.(...) en een halfzus A.(...). U hebt nog twee volle zussen, H.(...) en H.(...), en een broer, S.(...). Alhoewel u een strenge opvoeding kreeg, uw vader had het voor het zeggen, hebt u een goede jeugd gehad.

Uw twee zussen zijn nog niet gehuwd daar alle pretendents tot op heden niet voldeden aan de eisen van uw vader. Voor u was er wel al een huwelijkskandidaat voorzien, meer bepaald de broer van de echtgenoot van uw halfzus A.(...), S.(...)Y.(...) genaamd. Het akkoord voor een huwelijk tussen jullie beiden werd in 2009-2010 gesloten. Deze man beviel u echter niet en u wilde niet met hem huwen, te

meer u ene A.(...) had leren kennen toen u uw buurmeisje én vriendin F.(...) vergezelde toen zij een afspraakje had met een familielid van A.(...). A.(...), die woonachtig is in België, was toen ook aanwezig en hij vroeg uw telefoonnummer. De volgende dag spraken jullie weer af, u had als chaperon uw neef meegenomen, en A.(...) gaf te kennen u te willen huwen. Dit voornemen werd nog niet kenbaar gemaakt aan uw familie daar u wist dat er al een kandidaat voor u voorzien was.

Toen er echter over een effectief huwelijk met Said werd gesproken, gaf u ten aanzien van uw familie te kennen dit niet te zien zitten daar u al een vriend, A.(...), had die met u wenste te trouwen. U werd daarop door uw broer Shaker geslagen en ontvluchtte het huis. U telefoneerde uw partner die naar u toe wilden komen, doch u sloeg dit voorstel af uit angst dat hij door uw broer zou worden gedood en nam daarop uw intrek bij de zus van A.(...) die in de bergen woonde, in Ayanan (al Hoceima). U verbleef gedurende zes maanden bij haar en in deze periode kwam A.(...) naar u toe en traden jullie in Al Hoceima in het huwelijk. Zijn broers traden op als jullie getuigen. A.(...) keerde daarop naar België terug om uw papieren te regelen zodat u hem in België kon vergezellen. In september 2010 kwam u naar België. U kreeg een 'oranje kaart' en toen u ongeveer een jaar geleden dit document voor de derde keer wilde verlengen, werd deze plots ingehouden en werd uw verblijf hier illegaal. U vermoedt dat dit te maken heeft met het feit dat u enige tijd geleden een dispuut had gehad met uw echtgenoot en u door hem geslagen werd. U meent dat het gegeven dat u hiervan aangifte deed bij de politie wel eens iets te maken zou kunnen hebben met het intrekken van dit document. U en uw echtgenoot contacteerden hierop een advocaat, doch jullie werden niets wijzer van hem.

Op 13 maart 2013 en op 12 maart 2014 werden u bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, doch u gaf hieraan geen gevolg.

Op 30 september 2014 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u niet over de nodige documenten beschikte om hier legaal te kunnen verblijven. U werd overgebracht naar het gesloten centrum en er werden twee pogingen, dd. 18/10/2014 en 08/11/2014, ondernomen om u naar Marokko te repatriëren. U weigerde hieraan mee te werken en diende op 7 november 2014 een asielaanvraag in. U stelt niet naar uw thuisland te kunnen terugkeren uit angst dat u door uw broer zal worden gedood.

Sinds uw verblijf in België hebt u zich niet meer geïnformeerd naar uw familie en hebt u ook geen contact meer met hen opgenomen daar u er zeker van bent dat ze hun mening aangaande uw huwelijk niet hebben veranderd.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo hebt u er vooreerst **moeite mee de gebeurtenissen in de tijd te situeren**. U gevraagd waar en wanneer uw A.(...) hebt leren kennen, antwoordt u in juli 2010 toen u Farah vergezelde naar haar afspraakje. Vervolgens vertelt u over de twee afspraakjes die jullie hebben gehad en geeft u vooreerst aan dat dit in 2010 gebeurde, om dan even later uw verklaringen bij te stellen en te zeggen dat dit alles in 2009 plaatsvond daar jullie in 2010 zijn gehuwd. U gevraagd van wanneer het akkoord dateert dat u diende te huwen met de schoonbroer van A.(...), geeft u aan juli 2009 of 2010. Daar uw twijfel hieromtrent toch wel verbaast, wordt de vraag u nogmaals gesteld en antwoordt u 'in de zomer van 2010'. Dit is echter niet logisch: u stelt immers dat u het voornemen A.(...) te huwen, een gegeven dat u dus in 2009 situeert, toen niet kenbaar heeft gemaakt omdat u toen al wist dat er voor u een huwelijkspartner was 'voorzien', een gebeurtenis die u pas in 2010 dateert. De vaststelling dat u omtrent deze twee gebeurtenissen geen eenduidige verklaringen kunt afleggen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede daar dit toch een enorme impact op u persoonlijk heeft gehad en bepalend was voor uw verdere leven (cgvs p.3).

Verder is het toch wel **enigszins opmerkelijk** dat u, nadat u het huis ontvlucht bent, gedurende 6 maanden uw toevlucht hebt gezocht bij de zus van uw aanstaande. U kon toch immers niet uitsluiten dat uw familie u hier wel eens zou kunnen komen zoeken. U hiernaar gepeild stelt u dat ze niet wisten waar u was en u enkel de naam van uw aanstaande had gegeven. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat u iets eerder, toen u verhaalde over het moment waarop u te kennen zou gegeven hebben niet te willen huwen met Said en er u gevraagd werd of u **alle** details over A.(...) had gegeven, u dit volmondig beaamde en daarop stelde 'ja, maar ze (uw familie) wilde niet'. Hoe dan ook, gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw man ook afkomstig is uit al-Hoceima, kan er niet worden uitgesloten dat uw familie info over hem zou hebben ingewonnen en zo meer over diens familie te weten zou zijn gekomen. Uw verklaring dat het dorp waarin de zus woonde in de bergen was gelegen, op een uur rijden met een taxi, doet, gezien de ernst die u wil laten uitschijnen, hieraan geen afbreuk (cgvs p.4). Ook uw verklaring dat u in heel deze periode nooit navraag naar uw familie hebt gedaan wekt enige verbazing dat info over hun

doen en laten toch niet onbelangrijk was voor uw veiligheid en uw desinteresse doet de wenkbrauwen fronsen (cgvs p.4).

Opmerkelijk is ook uw verklaring dat u en uw aanstaande, getrouwd zijn in het centrum van al Hoceima. Gezien dit de woonplaats is van uw familie, werd u logischerwijze gevraagd of u geen schrik had iemand van uw familie tegen het lijf te lopen. U antwoordde daarop dat het bureau waarin jullie gehuwd zijn 'aan de ingang van Hoceima gesitueerd is' en het huis van uw familie 'verderop' ligt. Andermaal gevraagd of het niet veiliger was te huwen in een andere stad, verklaart u dat uw man enkel Hoceima kent. U gevraagd of jullie tijdens het treffen van de voorbereidingen hier niet over hadden gesproken, antwoordt u dat u het wel opgeworpen had, maar dat A.(...) u gerustgesteld had en jullie met een taxi naar daar zijn gegaan (cgvs p.4). Toegegeven dat het echt zou moeten lukken dat u net dan iemand van uw familie zou zijn tegengekomen, kon dit niet worden uitgesloten en is jullie toch wel enigszins laconieke manier van handelen gezien de door u geschilderde context, opnieuw opmerkelijk. U stelt sinds uw verblijf in België **niet meer** naar uw familie te hebben **geïnformeerd** en ook **geen contact** meer met hen te hebben opgenomen. Gewezen op het feit dat er in vier jaar tijd toch wel iets kan veranderen en dat uw familie wel eens zou kunnen zijn bijgedraaid, antwoordt u 'neen, het is gedaan want als ze een woord zeggen, dan is het gedaan'. Andermaal gepeild waarom u op zijn minst niet een poging hebt gedaan om contact te nemen, stelt u dat uw broer u uit huis verjaagd heeft en dit nu voor u 'verboden' is (cgvs p.4-5). Uw houding kan niet overtuigen: u hebt uit angst voor uw familie, vooral ten aanzien van uw broer, het land verlaten en bijgevolg kan er toch van uitgegaan worden dat u in de loop der jaren pogingen zou hebben gedaan om nieuws aangaande uw familie en hun houding ten aanzien van u te vergaren, zulks is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uit de vertaling van uw huwelijksakte blijkt dat u **door uw vader, H.(...)E.(...)K.(...), ten huwelijk werd gegeven** (zie vertaling toegevoegd aan uw administratief dossier). Ook dit gegeven ondermijnt andermaal en niet in het minst de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient vastgesteld dat u hier quasi een jaar illegaal bent geweest **alvorens** een asielaanvraag in te dienen. U gevraagd dit te verduidelijken antwoordt u dat jullie een advocaat onder de arm hadden genomen naar aanleiding van het gegeven dat uw verblijfsdocument werd ingetrokken. Tegelijkertijd geeft u echter aan dat jullie van deze advocaat niets te weten kwamen. Erop gewezen dat het weliswaar begrijpelijk is dat u aanvankelijk een afwachtende houding aannam doch dat het niet kan overtuigen dat u verder niets ondernam toen deze situatie bleef aanhouden, antwoordt u weinig overtuigend 'ik en mijn man dachten dat we misschien resultaat zouden krijgen en we hadden een advocaat genomen die voor ons moest werken' (cgvs p.5). Gevraagd waarom u nog meer dan een maand gewacht na uw opname in het gesloten centrum om asiel aan te vragen, stelt u niet te hebben geweten dat dit bestond, moest u hiervan op de hoogte zijn geweest zou u dit onmiddellijk hebben gedaan (cgvs p.5; bijlage 39BIS opgenomen in administratief dossier). Uw uitleg kan niet overtuigen daar er toch van uit kan worden gegaan dat u zich in de loop van het jaar dat u hier illegaal was, zou geïnformeerd hebben aangaande uw opties, te meer u stelt in Marokko de dood te vrezen en gezien er u al tweemaal een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend (cgvs p.6; bijlage 13sexies toegevoegd aan uw administratief dossier).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en dient u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van tal van documenten: uw geboorteakte, uittreksel van uw paspoort, huwelijksakte, gezinssamenstelling, attesten van opleidingen die u hier hebt gevolgd. Al deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier op zich niet ter discussie staan en vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van "de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de motivering van bestuursakten, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, manifeste appreciatiefout". Verzoekster formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen geen geloof hechten aan haar asielrelaas. Zo stelt de Raad vast dat zij er moeite mee heeft de gebeurtenissen in de tijd te situeren. Verzoekster verklaarde enerzijds dat zij in 2010 A. heeft leren kennen en twee afspraakjes met hem heeft gehad om wat later te stellen dat dit alles in 2009 plaatsvond en dat zij in 2010 zijn gehuwd. Wanneer verzoekster wordt gevraagd van wanneer het akkoord dat zij diende te huwen met haar schoonbroer dateert geeft zij aan "juli 2009 of 2010". Wanneer haar dit opnieuw wordt gevraagd antwoordt zij "in de zomer van 2010". Het is dan ook niet aannemelijk dat zij aangeeft het voornemen om A. te huwen niet kenbaar te hebben gemaakt in 2009 omdat zij toen al wist dat er voor haar een huwelijkspartner was voorzien, terwijl dit akkoord er pas in 2010 kwam (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoekster worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. Waar verzoekster in haar verzoekschrift erop wijst dat zij psychisch getraumatiseerd raakte naar aanleiding van een inval van gewapende en gemaskerde mannen die zich van plaats hadden vergist en in werkelijkheid een inval wilden uitvoeren op het huis van de buurman, merkt de Raad op dat verzoekster hiervan nooit eerder melding maakte. Bovendien legt zij geen enkele attestering voor waaruit blijkt dat haar cognitieve geheugen zou zijn aangetast zodat zij niet in staat zou zijn om de voormelde kernelementen van haar asielrelaas coherent in de tijd te situeren.

De Raad stelt tevens vast dat het niet aannemelijk is dat zij gedurende 6 maanden haar toevlucht heeft gezocht bij de zus van A..

Verzoekster verklaarde immers dat zij alle details over A. aan haar familie had gegeven (stuk 3 gehoorverslag, p. 4). Mede gelet op het feit dat A. eveneens afkomstig is uit Hoceima, kan worden aangenomen dat verzoeksters familie meer informatie over hem zou hebben ingewonnen en zo meer over diens familie zou te weten gekomen zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Waar zij aangeeft dat zij hen niet het adres van zijn zus had verteld en dat het niet evident was voor haar familie om de familieband te achterhalen omdat A.'s zus behoort tot de familie van haar man, doet zij geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeksters familie toch meer informatie hadden kunnen bekomen en haar schuilplaats konden achterhalen. Het is evenzeer niet aannemelijk dat verzoekster gedurende deze periode nooit navraag naar haar familie heeft gedaan (stuk 3 gehoorverslag, p. 4). Dit kon redelijkerwijs van haar worden

verwacht aangezien dat deze informatie belangrijk zou worden geacht voor verzoekster in het licht van haar eigen veiligheid.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo vlug mogelijk een asielaanvraag indient. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat verzoekster pas een asielaanvraag indient één dag voor haar geplande repatriëring. Een eerdere repatriëring kon overigens niet doorgaan aangezien verzoekster zich hiertegen had verzet. Deze vaststellingen wijzen er op dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees. Waar zij alsnog aangeeft dat zij van haar advocaat niets te weten kwam en dacht dat ze “nog resultaat zouden krijgen” overtuigt niet (stuk 3 gehoorverslag, p. 5). Aangezien verzoekster reeds tweemaal het bevel om het grondgebied te verlaten ontving, kan er van worden uitgegaan dat zij zich desbetreffend zou informeren en zeker omdat zij zelf aangeeft in Marokko de dood te vrezen (stuk 3 gehoorverslag, p. 6).

Ook kan worden vastgesteld dat uit de vertaling van verzoeksters huwelijksakte blijkt dat zij door haar vader ten huwelijk werd gegeven. Deze vaststelling brengt met zich mee dat verzoeksters asielrelaas volledig wordt ondergraven.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF